

Hồi 20

*Nước Mắt Xa Trông Buồn Rười Rười
Đảo Hoang Phía Trước Đường Xa Xăm*

Kim Thế Di vừa đánh ra một gậy thì chợt thấy tựa như sấm nổ giữa trời xanh khiến chàng hoảng hồn buông gậy xuống. Té ra người đó chẳng phải ai khác mà chính là Phùng Lâm. Bà ta nấp trong rừng, nghe hết những lời hai người vừa mới nói. Bà ta thực sự giận Kim Thế Di, cho nên hái hai chiếc lá ném chàng, tiếp theo mới xuất hiện, nhưng lúc đầu Kim Thế Di lại tưởng là Mạnh Thần Thông. Chỉ nghe Phùng Lâm tiếp tục nói: “Hừ hừ, Kim Thế Di, người hay lắm, người hay lắm. Mẹ con ta đối xử với người thế nào, té ra người là một kẻ bạc tình, người làm sao ăn nói với con gái ta?” bà ta càng mắng càng giận, cầm roi trên tay cứ đánh tới tấp, Kim Thế Di hoảng hốt giơ tay đỡ, lập tức mu bàn tay hiện ra một lần roi đỏ. Kim Thế Di kêu lên: “Bá mẫu, tiểu diệt không bao giờ quên đại ơn đại đức của bá mẫu, nhưng chuyện nam nữ không thể đơn giản như thế, con chỉ coi Tâm Mai như em gái mà thôi...” nói chưa dứt lời thì Phùng Lâm lại đánh tới một roi nữa, cả giận mắng rằng: “Người còn muốn nói gì nữa? Ta không nghe, ta phải giết người. Chả lẽ không ai thêm con gái của ta? Người tưởng ta ép người đấy hử? Hừ, hừ, ta thật sự muốn giết người!” Kim Thế Di vừa thẹn vừa giận, đứng xuôi tay nói: “Được, nếu bá mẫu không tha thứ, vậy cứ giết tiểu diệt. Tiểu diệt chết đi thì càng tốt!” Cốc Chi Hoa thấy thế cũng cảm thấy áy náy, kêu lên: “Bá mẫu, người có nhận ra con không?” Phùng Lâm liếc nhìn nàng rồi nói: “Ta nhận ra người, chuyện này chẳng liên quan đến người, đều là do Kim Thế Di không tốt, người đi đi. Người cũng đã biết hắn là kẻ bạc tình, người còn lên tiếng giúp cho hắn?” Cốc Chi Hoa gặp phải bậc trưởng bối chẳng hiểu lý lẽ này thì rất ảm ức, nàng bật khóc che mặt bỏ chạy.

Phùng Lâm đánh mặt hồi thì khắp người Kim Thế Di đều hằn lên vết đỏ, Kim Thế Di cố nén đau không kêu, thầm nhủ: “Bá mẫu đánh con chết thì càng tốt, để con khỏi có thêm nhiều phiền não nữa!” nhưng Phùng Lâm đánh một hồi thì lửa giận nguôi dần, chợt bà ta thở dài nói: “Con gái của ta thật đáng thương, có đánh chết người cũng chẳng ích gì!” rồi ném cành cây xuống liếc nhìn Kim Thế Di, xoay người bỏ đi chẳng thèm ngoái đầu lại.

Hai chân Kim Thế Di mỗi nhừ, toàn thân đau đớn, cảm giác đau khổ trong lòng càng khó chịu hơn nhiều. Phùng Lâm bỏ đi, Cốc Chi Hoa cũng bỏ đi chỉ còn lại một mình chàng đứng ngây người trước cung Thượng Thanh.

Sau khi Lý Tâm Mai chia tay với bọn Trần Thiên Vũ thì cũng vội vàng chạy đến Lao Sơn. Trần Thiên Vũ đã tặng cho nàng con ngựa Đại Uyển, con ngựa này chạy nhanh hơn ngựa thường cho nên Lý Tâm Mai tuy bị Lịch Thắng Nam gạt đã đi trễ năm sáu ngày nhưng vẫn tới được Lao Sơn trong cùng một ngày với Cốc Chi Hoa và Lịch Thắng Nam. Lý Tâm Mai gởi ngựa lại khách sạn, sáng sớm đã lên núi, khi Phùng Lâm đang đánh Kim Thế Di thì nàng đã ở dưới chân núi.

Ngay lúc này, nàng chợt nghe tiếng bước chân ở sau vọng tới, lúc đầu Lý Tâm Mai còn tưởng là đạo sĩ trên núi này, nàng không để ý, nhưng đột nhiên thấy những người này chạy rất nhanh, hình như không phải là kẻ tầm thường, nàng đang chột dạ thì nghe có giọng nói già nua: “Đạo quán ở phía trên là cung Thượng Thanh, ồ, hình như có người đang đánh nhau, không biết có phải là Kim Thế Di hay không?”

Lý Tâm Mai kinh hãi, đó chính là giọng nói của Mạnh Thần Thông. Nàng lại nghe tiếp Diệt Pháp hòa thượng nói: “Được, chúng ta đi mau lên xem thử, đừng để Kim Thế Di chạy thoát”. Diệt Pháp hòa thượng nhớ tới mối thù, lần này y đi cùng Mạnh Thần Thông đương nhiên là có nguyên nhân khác, nhưng nguyên nhân chủ yếu là y muốn nhờ sức Mạnh Thần Thông để trả thù. Công lực của y hơi kém, tai mắt không minh mẫn bằng Mạnh Thần Thông, không thể nghe tiếng Phùng Lâm mắng Kim Thế Di. Mạnh Thần Thông đã nghe thấy, nhưng vì quá xa cho nên không nhận ra đó là Phùng Lâm.

Trong khoảnh khắc này, giọng nói của Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng đã đến gần hơn, Lý Tâm Mai hoảng hồn chạy thụt mạng. Nếu nàng nấp lại thì đỡ hơn, bọn Mạnh Thần Thông đang vội lên núi, cũng chưa chắc để ý đến nàng, nàng vừa chạy thì Cơ Hiểu Phong đã kêu lên: “Sư phụ, phía trước có người!” Mạnh Thần Thông chạy lên sườn núi, thấy bóng dáng của Lý Tâm Mai thì cười ha hả: “Té ra là người, người chạy đằng nào cho thoát?” mấy ngày trước y mới gặp Phùng Lâm, nay lại gặp Lý Tâm Mai, cho nên sợ hai mẹ con họ gặp nhau, Lý Tâm Mai sẽ tiết lộ chuyện xấu của y, cho nên nổi sát cơ toan giết Lý Tâm Mai diệt khẩu. Sau khi Phùng Lâm đánh Kim Thế Di xong, trong lòng vừa giận vừa rầu rĩ, bà ta đang thần thờ đi xuống thì chợt thấy Lý Tâm Mai chạy tới, bà ta vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên: “Tâm nhi!” Lý Tâm Mai ngã vào lòng mẹ, thở hổn hển không nói nên lời.

Phùng Lâm chợt thở dài, nói: “Tâm nhi, về thôi. Không cần lên cung Thượng Thanh nữa”. Lý Tâm Mai rất ngạc nhiên, thầm nhủ: “Sao mẹ lại biết mình lên cung Thượng Thanh?” nhưng truy binh ở phía sau mà chỉ kêu lên: “Mẹ, có người đuổi con!” Phùng Lâm cả giận: “Ai mà lớn gan dám bức hiếp con gái của ta?” nói chưa dứt lời thì thấy Mạnh Thần Thông đã chạy tới, phía sau là Cơ Hiểu Phong và Diệt Pháp hòa thượng.

Lý Tâm Mai chỉ Mạnh Thần Thông nói: “Chính là người này. Y rất xấu xa, y còn bắt nạt Cốc tử tử!” Phùng Lâm nói: “Được, con đứng ở đây chờ, đợi mẹ giết y cho hả giận cái đã. Tâm nhi, con phải nghe lời mẹ, không được bỏ đi”.

Mạnh Thần Thông chợt thấy Phùng Lâm thì giật mình, chưa kịp lên tiếng Phùng Lâm đã lao bổ tới như điện chớp, chẳng nói một lời giơ cành cây trong tay đánh tới. Bà ta đang nổi nóng, cho nên đã thi triển toàn những chiêu sát thủ trong Thiên Sơn kiếm pháp. Mạnh Thần Thông y mình là thân Kim cương bất hoại, né tránh rất chậm chạp, chỉ nghe soạt một tiếng, trên vai đã trúng một roi.

Lần này bà ta ra tay mạnh hơn lúc nãy, chỉ thấy áo của Mạnh Thần Thông rất bướm, trên vai hằn lên một vết máu, dù y đã luyện Kim cương bất hoại nhưng cũng thấy đau nhói. Mạnh Thần Thông cả giận, hai chưởng đẩy ra vù một tiếng, lập tức đánh Phùng Lâm bay bổng lên không trung!

Lý Tâm Mai kêu lên thất thanh, Phùng Lâm lộn người trên không trung một vòng, nói: “Tâm nhi, đừng sợ. Con xem mẹ đánh nữa đây!” từ nhỏ Phùng Lâm đã ở Miêu Ứng đảo học thuật Niêu giáng phốc kích mới Tát Thị Song Ứng, thân pháp quỷ dị có một không hai trên đời. Chỉ thấy bà ta vươn người trên không trung, vung cây roi đâm xuống bằng một chiêu Thiên ngoại lưu tinh, Mạnh Thần Thông vố ra một chưởng, Phùng Lâm đang ở trên không trung, thế nhưng động thủ đổi chiêu còn linh hoạt hơn cả trên đất bằng, chỉ nghe soạt một tiếng, tà áo của Mạnh Thần Thông lại bị đâm một lỗ, may mà lần này y đã phòng bị chứ nếu không đã bị bà ta đâm trúng huyết đạo.

Vì thân pháp của Phùng Lâm quá nhanh, mà Mạnh Thần Thông chỉ mới luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy, vẫn chưa thể thu phát tùy tâm, khi vận dụng Tu la âm sát công thì phải vận công trong chốc lát, cho nên lúc ban đầu không khỏi thua thiệt. Lúc này đã qua hai chiêu, Mạnh Thần Thông mới chuẩn bị vận công, chân khí rải đầy toàn thân, Phùng Lâm vừa mới đứng vững thì đã đâm chiêu thứ ba tới, Mạnh Thần Thông quát lớn một tiếng, hai chưởng vung lên, khí hàn bốc lên, Phùng Lâm cảm thấy khí lạnh bao phủ khắp toàn thân, suýt nữa bị chưởng lực của y cuốn vào, may mà khinh công của bà ta là thiên hạ vô song,

vừa cảm thấy không hay thì đã lách người ra tránh chưởng lực của Mạnh Thần Thông.

Lần này là giao phong chính diện, đương nhiên khác hẳn với lần giao thủ trong khách sạn. Hai bên đều dốc hết toàn lực, Mạnh Thần Thông cứ đánh ra hết chưởng này đến chưởng khác, khí lạnh tỏa ra trong khoảng một trượng vuông, Phùng Lâm tuy kiêu ngạo nhưng cũng không dám áp sát tới. May mà bà ta đã luyện được nội công của hai phái chính tà, cho nên dùng công phu luyện khí của Hồng giáo Tây Tạng hộ thân; cây roi trong tay thì đánh ra ít chiêu quỷ dị của Bạch phát ma nữ; còn khinh công thì lại dùng thuật Miêu ưng phốc kích. Mạnh Thần Thông dùng Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy chẳng qua chỉ ngang sức với bà ta.

Diệt Pháp hòa thượng thấy Mạnh Thần Thông đã vững chân thì bớt sợ vài phần. Nhưng y vẫn không dám tấn công Phùng Lâm, mà nhân cơ hội này đối phó với Lý Tâm Mai. Nào ngờ Phùng Lâm vừa thấy y vọt người lên thì đã biết dụng tâm của y, bà ta cười lạnh một tiếng, lập tức nhảy bổ tới sau lưng y.

Diệt Pháp hòa thượng vung cây thiền trượng ra kêu lên vù vù. Phùng Lâm điểm cây roi vào đầu trượng của y phóng vọt người lên, tránh được Mạnh Thần Thông rồi đứng từ phía sau vỗ tới một chưởng. Chỉ nghe bốp một tiếng, té ra Diệt Pháp hòa thượng đánh một trượng thì chẳng thấy kẻ địch đâu, nhưng lại bị chưởng lực của Mạnh Thần Thông vỗ trúng. Diệt Pháp hòa thượng không thu lại chưởng thế kịp, đánh trúng một tảng đá lớn bên cạnh, tảng đá vỡ vụn.

Mạnh Thần Thông kêu lên: “Diệt Pháp đại sư, thu thập mụ già còn sợ gì đứa nhỏ chạy thoát!” Mạnh Thần Thông tuy là một ma đầu, nhưng rốt cuộc vẫn có thân phận của một bậc tôn sư võ học, y cảm thấy trước mặt Phùng Lâm mà ức hiếp con gái của bà ta chẳng phải là chuyện quang vinh gì, cho nên lời lúc này là có ý trách Diệt Pháp hòa thượng đã hiếp mềm sợ cứng.

Diệt Pháp hòa thượng đỏ mặt, gượng cười: “Đúng thế, chúng ta liên thủ giết mụ yêu phụ rồi tính tiếp!” y thấy thân pháp của Phùng Lâm nhanh như điện chớp, y cũng biết trừ phi liên thủ với Mạnh Thần Thông mới có thể trừ được bà ta, nếu không đừng hòng bắt Lý Tâm Mai.

Mạnh Thần Thông được Diệt Pháp hòa thượng giúp sức, quả nhiên không bao lâu sau thì tình thế thay đổi, nhưng công phu của Phùng Lâm cũng kỳ dị vô cùng, bọn chúng muốn đánh bại Phùng Lâm cũng chẳng dễ.

Lại nói Kim Thế Di bị Phùng Lâm đánh một hồi, trong lòng buồn bã, thâm nhủ: “Giữa người với người thật khó đối xử nhau”. Vầng trăng đã lên quá ngọn cây, gió đang thổi tới khiến chàng thấy hơi lạnh. Chàng đang định xuống núi thì trong quán có một đạo sĩ bước ra, chậm rãi ngâm rằng: “Phiền não từ tâm mà ra, sao không tự mình quên tình?” Kim Thế Di chợt buông giọng cười: “Lỡ mũi trâu, đạo sĩ thối, ông nói rất đúng, phiền não do tâm mà ra, sao không tự quên tình. Nhưng ta không muốn làm đạo sĩ như ông, ta phải đi thôi!” đạo sĩ ấy kéo chàng, cười rằng: “Có thể tránh được phiền não chẳng? Nào, ta hỏi ngươi, người đàn bà lúc nãy có phải là Phùng Lâm của phái Thiên Sơn không?” Kim Thế Di nói: “Đúng thế, ngươi nhận ra bà ta ư?” đạo sĩ cười rằng: “À nha đầu đã mấy mươi tuổi mà vẫn chẳng hề đổi tánh, được, để lát nữa ta sẽ đi nói với ả”. Kim Thế Di nói: “Ông cứ mặc kệ chuyện của tôi”. Rồi chàng vung tay chụp tới, nhưng nào ngờ đã chụp hụt, chỉ trong chớp mắt đạo sĩ ấy đã nhảy vọt ra đến hơn mười trượng, chạy vòng qua sườn núi. Kim Thế Di kêu ồ một tiếng, võ công của đạo sĩ này khiến chàng bất ngờ.

Té ra đạo sĩ già lúc nãy chính là người đứng đầu trong Quan Đông tứ hiệp danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ vào năm mươi năm trước, đạo hiệu Huyền Phong, là nhân vật cùng một thời với Giang Nam thất hiệp, ông ta còn lớn tuổi hơn cả Lữ Tú Nương, giờ đây đã gần tám mươi tuổi. Ba người còn lại trong Quan Đông tứ hiệp là Đà Lang Nguyệt thiên sư, Liễu Tiên Văn và Trần Huyền Bá đều đã qua đời, chỉ có ông ta còn sống, ông ta đã thu nhận hai tiểu đạo sĩ làm đồ đệ, ẩn cư ở cung Thượng Thanh hơn hai mươi năm nay. Vì ông ta nội công thâm hậu, lánh đời tu tập, xem qua chỉ như một ông già năm sáu mươi tuổi. Lao Sơn nằm giáp với Hoàng Hải, lần đầu tiên Kim Thế Di từ biển trở về đã từng nghỉ một đêm ở cung Thượng Thanh. Tuy Kim Thế Di quen ông ta từ trước nhưng không biết ông ta chính là Huyền Phong đạo trưởng.

Lần này chàng sắp ra biển, nhớ lại Huyền Phong là một đạo sĩ lánh đời thanh tu, chẳng liên quan gì với các nhân vật giang hồ, chắc cũng không làm lộ hành tung của chàng, bởi vậy mới lên cung Thượng Thanh tá túc để chuẩn bị ra biển. Không ngờ chàng đã chuẩn bị xong tất cả, Lịch Thắng Nam chưa đến mà Cốc Chi Hoa và Phùng Lâm lại tới. Còn Huyền Phong đạo trưởng cũng là một nhân vật từng có tiếng tăm lừng lẫy.

Kim Thế Di thâm nhủ: “Lão đạo sĩ này thích lo chuyện bao đồng, cứ mặc ông ta. Dù sao mình cũng sắp đi. Lúc này chàng lại chán nản, muốn tránh khỏi cảnh phiền não cho sớm.

Đang suy nghĩ mông lung thì chợt thấy có một bóng đen chạy tới, Kim Thế Di nhìn lại thì lửa giận bốc cao, chàng buột miệng kêu lên: “Lịch Thắng Nam, cô hay lắm, hay lắm!” Lịch Thắng Nam cười khanh khách: “Ta có gì mà không hay? Thời hạn vẫn chưa tới mà ta đã đến đây, coi như là đã quan tâm người lắm”. Kim Thế Di hừ một tiếng rồi nói: “Tại sao cô lại gạt Lý Tâm Mai?” Kim Thế Di trợn mắt nhìn nàng, nàng vẫn thản nhiên cười: “Kim Thế Di, người mau quên thật, chẳng phải người đã thua ta rồi đấy sao? Người đã cho ta bốn cột người ba lần mà không được nổi giận, đây là lần thứ hai, còn một lần nữa người phải cẩn thận đấy!”

Kim Thế Di bị nàng chọc tức mà chẳng biết gì. Lịch Thắng Nam lại cười: “Đừng giận nữa, ai bảo người đã hứa với ta? Người đã chuẩn bị thuyền xong chưa? Đi bây giờ hay vài ngày nữa? Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng đang đuổi theo ta. Nếu người không muốn có nhiều phiền toái thì hãy đi ngay bây giờ thôi!”

Kim Thế Di thở dài, nói: “Cô nương đúng là ma chướng trong đời tôi!” Lịch Thắng Nam cười nói: “Người cũng là ma chướng trong đời ta! Nếu không tại sao ta không chọn người khác mà chọn người? Chả lẽ người đã hối hận?”

Kim Thế Di nghiêng rằng, lớn giọng nói: “Được, đi bây giờ cũng được, tôi có thể sớm ngày trả ơn cho cô nương”. Lịch Thắng Nam tiếp lời: “Sau đó thì có thể mặc ta, có đúng không?” Kim Thế Di bị nàng nói trúng tâm sự, cứng họng nghĩ bụng: “Suốt đời mình chỉ thích đùa bỡn với người khác, hôm nay đã gặp đối thủ, đúng là báo ứng”.

Lịch Thắng Nam dịu dàng nói: “Đi thì đi, người còn muốn gì nữa? Đợi Cốc cô nương hay Lý muội muội của người?” Kim Thế Di như bị dao nhọn đâm vào tim, chàng cầm cây gậy, nói: “Được, chúng ta đi thôi!” lúc này lòng chàng đầy nỗi ưu phiền, chàng cất tiếng hú dài rồi lớn giọng ngâm: “Đời người mấy lúc đã từng quên, giữ lại kiếp thừa để làm chi?...” Lịch Thắng Nam cười rồi nói tiếp: “Núi tiên ngoài biển làm sao tới, không để trong lòng có bi ai!” Kim Thế Di vốn định ngâm một bài thơ như Lịch Thắng Nam đã tùy ý sửa hai câu sau, thế nhưng lại hợp với tâm cảnh của chàng lúc này, chàng bất giác giật mình, thầm nhủ: “Nếu đúng là núi tiên ngoài biển, chỉ y mình càng khó thoát khỏi tay nàng”. Nhưng chàng chẳng còn sự chọn lựa nào khác, chỉ đành đi theo Lịch Thắng Nam.

Lại nói Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp liên thủ đánh Phùng Lâm, vừa mới chiếm được thượng phong thì nghe từ xa có tiếng bước chân vọng tới, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên núi có một bóng đen. Mạnh Thần Thông giật mình thầm nhủ: “Chả lẽ là Kim Thế Di?” y vội vàng gia tăng chú ý, võ ba chưởng liên tục về

phía Phùng Lâm. Ba chưởng ấy dồn tới như sóng bể, dù Phùng Lâm công lực thâm hậu nhưng cũng thấy tựa như rơi vào một vòng xoáy, người bất đồ xoay theo chưởng lực của y mấy vòng.

Diệt Pháp hòa thượng thấy thế thì quát lớn một tiếng vung gậy tiến vào. Phùng Lâm cả giận nói: “Cả lão lừa trọc nhà ngươi cũng dám bắt nạt ta?” thế rồi bà ta cởi sợi dây đai phát tới, cuộn lấy thiền trượng của Diệt Pháp. Mạnh Thần Thông vỗ ra tiếp một chưởng vào bối tâm của bà ta, Phùng Lâm buông sợi dây ngấm vận công đẩy về phía trước, Diệt Pháp hòa thượng đang dùng lực giật lại trượng thì đột nhiên mất đà, suýt nữa cắm đầu xuống đất, may mà y hất cây trượng lên, hóa giải được luồng ám kinh của Phùng Lâm, rồi tiếp theo đánh ra một chiêu Vân long tam hiện. Trong khoảnh khắc nguy ngập, Phùng Lâm dùng thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân tránh tiếp một chưởng của Mạnh Thần Thông, sợi dây đai trên trượng của Diệt Pháp hòa thượng vẫn chưa buông ra. Bà ta xoay người, kéo sợi dây, cây thiền trượng của Diệt Pháp bị bà ta kéo sang một bên, Vân long tam hiện vốn là một chiêu ba thức, y vừa đánh ra thức thứ nhất thì hai thức còn lại không “hiện” được nữa.

Ngay lúc này, Huyền Phong đạo trưởng đã chạy đến nơi, cười ha hả: “Lâm nha đầu, có còn nhận ra lão đạo không?” Phùng Lâm nói: “Ồ, lão lỗ mũi trâu nhà ông vẫn còn sống, hai mươi năm qua ông nấp ở đâu thế?” Huyền Phong nói: “Lão đạo chưa muốn chết, lão đạo phải muốn xem bọn hậu bối các người.Ồ, Lâm nha đầu, người trông vẫn giống như ba mươi năm trước”.

Phùng Lâm nói chuyện có hơi phân tâm, suýt nữa bị trúng chưởng của Mạnh Thần Thông, vội vàng nói: “Đợi tôi đuổi được mấy tên giặc thối này sẽ nói chuyện với ông”. Huyền Phong đạo trưởng bước tới một bước, nói: “Đã nhiều năm không gặp, vừa gặp thì ngươi đã bận công việc!” Phùng Lâm nói: “Này, không cần ông phải giúp tôi!” Huyền Phong cười nói: “Ta chỉ nói chuyện với ngươi, ai mà giúp ngươi”. Ông ta vẫn thản nhiên cười nói, tựa như bên cạnh chẳng có ai.

Diệt Pháp thấy đó chẳng phải là Kim Thế Di, quát rằng: “Đạo sĩ thối ở đâu ra thế này, có muốn chết không?” Huyền Phong nói: “Lão đạo đã ngần này tuổi, đang chán sống đây!” đang nói thì lại bước tới hai bước nữa, trận kịch chiến đang diễn ra thì làm sao có chỗ cho ông ta bước vào, chỉ nghe vù một tiếng, Diệt Pháp hòa thượng đã đánh một trượng tới chặn lại. Huyền Phong nói: “Thật quá đáng, ta gặp lại cố nhân, ngươi lại quấy rầy ta!” thế rồi vung cây phát trần cuộn lấy cây thiền trượng, dù Diệt Pháp có công lực thâm hậu cũng không thể di chuyển nửa bước. Huyền Phong không thềm để ý đến y, cười với Phùng Lâm rằng: “Lâm nha

đầu, ta chẳng phải giúp người, nhưng tên giặc thối này đánh ta, nếu ta đánh y chết, há chẳng phải không thể nói chuyện được với người sao, đành chịu vậy, chỉ đành chặn y lại, người đừng trách ta!”

Mạnh Thần Thông thấy thế thì cả kinh, vỗ ra một chưởng, Huyền Phong kêu ô một tiếng: “Trời đang ấm áp thế này, sao đột nhiên lạnh đến thế!” rồi trở tay phát lại, Mạnh Thần Thông giật mình, chỉ cảm thấy chưởng lực của đối phương không hề mạnh mẽ, tựa như gió mùa xuân quét qua mặt khiến cho người ta mỗi một không thể khởi kinh được.

Phùng Lâm trách: “Ông làm như thế, tôi chẳng thể nào đánh nhau được nữa!” Huyền Phong nói: “Ta chưa hỏi tội người, trái lại người trách ta là sao?” Phùng Lâm nói: “Thật kỳ lạ, tôi đắc tội ông chỗ nào?” bà ta đang nói thì Mạnh Thần Thông lại bổ tới tiếp một chưởng, Huyền Phong nói: “Được, Lâm nha đầu, người đừng giận, ta sẽ để cho người đánh cho đã”. Phùng Lâm dùng thân pháp khinh công Di hình hoán vị tránh chính diện, trả lại một chiêu, chợt cảm thấy chưởng lực của Mạnh Thần Thông tựa như đã yếu đi mấy phần, đang định truy kích thì Huyền Phong chợt chặn trước mặt họ, cười hì hì: “Lâm nha đầu, người đừng cứ mãi đánh nhau không thèm nói chuyện với ta chứ”. Công phu của Phùng Lâm tuy cao nhưng gặp phải nhân vật thuộc hàng nhất lưu trong tà phái như Mạnh Thần Thông thì không thể phân tâm, bà ta tức giận dừng bước, nói: “Được, lão đạo sĩ, ông muốn gì thì nói mau”.

Huyền Phong nói: “Được, người nghe đây. Bây giờ ta sẽ hỏi tội người. Kim Thế Di là khách của ta, sao người lại đánh y trước mặt cửa nhà ta, có phải không nể mặt ta hay không?” Phùng Lâm nói: “Ồ, té ra tên tiểu tử ấy còn là khách của ông. Huyền Phong lão đạo, ông cứ mặc kệ chuyện này”. Huyền Phong nói: “Lão đạo suốt đời thích lo chuyện bao đồng, huống chi chuyện này xảy ra trước cửa nhà ta, ta làm sao có thể mặc kệ được?”

Đang bị kẻ cường địch vây đánh mà Huyền Phong và Phùng Lâm vẫn cười nói như thường, hoàn toàn chẳng coi đối phương vào đâu, khi họ đang nói chuyện thì Diệt Pháp đã đánh tới hai trượng, Mạnh Thần Thông cũng phát ra hai chưởng. Huyền Phong đứng bên cạnh Phùng Lâm, ông ta không hề ra đòn, chỉ tiến lùi theo Phùng Lâm, nhưng khi ông ta cất tay giở chân thì đột nhiên phát ra một luồng lực đạo nhu hòa, hóa giải thế công mãnh liệt của đối phương. Thế là Phùng Lâm đương nhiên dễ chống đỡ hơn. Mạnh Thần Thông là một bậc đại hành gia võ học, lúc này đã biết Huyền Phong có nội công tinh thuần, hơn hẳn Phùng Lâm,

may mà ông ta không trả đòn, chứ nếu không Tu la âm sát công của y cũng chẳng chống đỡ nổi.

Lý Tâm Mai đứng một bên, nghe Phùng Lâm nói như thế thì cả kinh, vội vàng nói: “Mẹ, tại sao mẹ lại đánh Kim Thế Di?” Phùng Lâm nói: “Tên tiểu tử ấy không tốt, đã chọc giận mẹ”. Lý Tâm Mai nói: “Sao mẹ bảo Thế Di ca là người không tốt?” Phùng Lâm nói: “Đánh xong trận này, mẹ sẽ từ từ kể cho con nghe”. Lúc này tiếng hú của Kim Thế Di vọng tới, Lý Tâm Mai kêu lên: “Ồ, y còn ở trên!” rồi nàng xoay người chạy lên đỉnh núi. Phùng Lâm kêu lên: “Tâm nhi, trở lại!” Lý Tâm Mai không nghe, chạy càng nhanh hơn. Phùng Lâm kêu lên: “Con có nghe lời mẹ không? Mẹ không đánh nữa. Quay lại, quay lại!” rồi bà ta nhảy ra khỏi vòng đuổi theo con gái. Huyền Phong cười ha hả cũng chạy theo.

Mạnh Thần Thông nghe tiếng hú của Kim Thế Di thì cả kinh, nghĩ bụng nếu Kim Thế Di cũng đến đây, không cần đạo sĩ ra tay thì mình cũng thua chắc. Trong lúc căng thẳng Phùng Lâm lại đuổi theo con gái khiến y như trút được gánh nặng.

Phùng Lâm đuổi theo Lý Tâm Mai, dịu dàng nói: “Tâm nhi, không cần tìm y nữa, hãy trở về đi!” Lý Tâm Mai nói: “Mẹ không cho con gặp y, con không về cùng mẹ”. Phùng Lâm nói: “Nha đầu ngốc, y... y đã có người khác, trong lòng đâu còn con nữa?” Lý Tâm Mai chùng hững, nàng chột lớn giọng nói: “Không, con không tin!” Phùng Lâm cười khổ sở: “Con không tin lời mẹ?” Lý Tâm Mai nói: “Dù y thật sự thích người khác, con cũng phải hỏi cho rõ ràng”. Nàng miệng thì nói, chân thì chạy không ngừng.

Phùng Lâm thở dài, thầm nhủ: “Đứa trẻ này còn cố chấp hơn cả mình”. Bà biết không thể nào cản trở được, chỉ đành để mặc nàng. Khi lên đến đỉnh núi thì chỉ thấy trước cung Thượng Thanh im lặng như tờ, nào đâu hình bóng của Kim Thế Di?

Lý Tâm Mai thất vọng đứng ngây người ra, Phùng Lâm rầu rĩ thấy con gái nói: “Về thôi, y không chịu gặp con, con tìm cũng vô dụng”. Lý Tâm Mai lẩm bẩm: “Y thật sự đã thích người khác? Là ai? Là ai?” Phùng Lâm biết rõ tính tình của con gái, thầm nhủ: “Cứ nói cho nó biết để nó nản lòng. Đau đớn một lúc còn hơn khổ sở suốt đời”. Thế rồi mới nói: “E rằng người hấn thích không chỉ một. Nào là Cốc cô nương gì đó, lại còn có Lịch cô nương. Ta không biết y thực sự thích ai!” Lý Tâm Mai nói: “Cốc tử tử? Lịch cô nương?Ồ, đó chẳng phải Cốc Chi Hoa và Lịch Thắng Nam sao?” Phùng Lâm nói: “Đúng thế, Cốc Chi Hoa thì mẹ biết, ả là đệ tử quan môn của Lữ Tứ Nương. Còn Lịch cô nương thì mẹ cũng gặp, hình như là Lịch Thắng Nam mà con vừa mới nói!”

Lý Tâm Mai nói: “Mẹ, mẹ có nghe nhầm không?” Phùng Lâm nói: “Mẹ theo dõi hai người bọn họ, khi lên đến cung Thượng Thanh thì nghe Kim Thế Di thổ lộ với Cốc Chi Hoa. Thật buồn cười, lúc đầu y còn tưởng Cốc Chi Hoa là Lịch cô nương. Té ra y hẹn với Lịch cô nương ở đây”.

Lý Tâm Mai lẩm bẩm: “Y hẹn với Lịch Thắng Nam ở đây, ô, con hiểu rồi!” Phùng Lâm nói: “Con hiểu rồi thì tốt!” Lý Tâm Mai nói: “Chuyện gì thế này, con chẳng hiểu gì cả!” Phùng Lâm sờ trán con gái, cũng chẳng thấy có gì khác lạ, bà ta thầm nhủ: “Sao lúc thì nó nói là hiểu, lúc thì bảo không hiểu?” bà ta nào biết, lần đầu Lý Tâm Mai bảo hiểu là ý muốn nói rằng đã biết Lịch Thắng Nam gạt nàng; lần thứ hai nàng bảo không hiểu mới thật sự là không hiểu.

Huyền Phong đạo trưởng chạy tới thở hổn hển, cười: “Hai mẹ con các người cãi nhau về Kim Thế Di phải không?” thực ra bản lĩnh khinh công của Huyền Phong đạo trưởng chẳng kém Phùng Lâm, nhưng ông ta cố ý chạy ở phía sau. Lý Tâm Mai chụp lấy ông ta, Phùng Lâm nói: “Mai nhi, con gặp Huyền Phong đạo trưởng thì phải gọi là đạo trưởng bá bá!” Lý Tâm Mai nói: “Đạo trưởng bá bá, người có biết Kim Thế Di đi đâu không?” Huyền Phong cười nói: “Mẹ của người đã đuổi y chạy, ta làm sao biết?” nhưng chợt thấy Lý Tâm Mai sắp rơi nước mắt thì không nỡ đùa nữa, ông ta giả vờ nghĩ ngợi rồi nói: “Y nhờ thợ mộc đóng một chiếc thuyền ở gần đạo quán của ta, chắc là sắp ra biển”.

Lý Tâm Mai nghe thế thì lại tiếp tục chạy, Phùng Lâm kêu: “Tâm nhi!” Lý Tâm Mai nói: “Con phải gọi y trở về!” Phùng Lâm chỉ đành chạy theo con gái xuống núi, khi ra đến bờ biển chỉ thấy dưới ánh trăng mặt biển lặng như gương, nhìn xa thì vẫn còn thấy thấp thoáng một chấm đen ở giữa biển. Lý Tâm Mai kêu lên: “Thế Di ca ca, ca ca có nghe muội hay không?” Phùng Lâm ngửa mặt hú dài, rồi bà ta để khí len đan điền, kêu lớn: “Kim Thế Di, trở lại đây!” Phùng Lâm thi triển nội công thượng thừa Truyền âm nhập mật, trên mặt biển ít nhất có thể truyền đi hơn mười dặm, nhưng chẳng thấy con thuyền quay lại, một hồi sau chấm đen cũng biến mất. Lý Tâm Mai đứng nhìn ra biển thần thờ, lòng đau như cắt lệ tuôn trào.

Thực ra Kim Thế Di đã nghe được tiếng gọi của Phùng Lâm, nhưng đáng tiếc chàng không nghe tiếng của Lý Tâm Mai. Chàng tưởng Lý Tâm Mai đã đến Tô Châu, chàng vốn muốn tránh mặt Phùng Lâm, cho nên chàng đã vội vàng căng buồm lên khiến thuyền càng chạy nhanh hơn.

Lịch Thắng Nam mỉm cười, nói: “Người đàn bà ấy là ai?” Kim Thế Di lạnh lùng nói: “Là Phùng Lâm của phái Thiên Sơn”. Lịch Thắng Nam cười rằng: “Ồ, té

ra là mẹ của Lý Tâm Mai, mẹ vợ gọi con rể, tại sao huynh không trả lời?” Kim Thế Di tức giận nói: “Cô nương lại nói vớ vẩn gì thế?” Kim Thế Di bị nàng ép cùng ra biển, cho nên vẫn cứ lạnh lùng với nàng. Lịch Thắng Nam vẫn mặc kệ, một hồi sau nàng chợt nghiêm túc nói: “Kim Thế Di, người có nghe câu 'cùng thuyền giúp nhau' hay chưa?” Kim Thế Di nói: “Thế nào?” Lịch Thắng Nam bật cười khúc khích: “Người biết câu này thì tốt, người cứ thích làm cho ta không vui, nhưng nay chúng ta đã ngồi cùng một con thuyền!” Kim Thế Di cũng đành chịu, nghĩ bụng biển trời mênh mông, không biết lúc nào mới tìm được hòn đảo kỳ lạ kia, nhưng cũng không thể suốt ngày chẳng nói chẳng cười, cứ mãi lạnh nhạt với nàng. Cho nên chàng đã bớt bực bội vài phần, nói: “Tôi vốn chẳng làm gì cô nương cả, chỉ vì cô nương thích đùa bỡ mà thôi”. Lịch Thắng Nam cười: “Chẳng qua ta chỉ bắt chước người mà thôi!” Kim Thế Di giờ khóc giờ cười, nhớ lại mình đã trêu chọc nhiều người, nay quả là đã bị báo ứng. Lịch Thắng Nam thông minh hoạt bát, quả đúng là một đóa hoa biết nói biết cười, Kim Thế Di cùng nàng đi giữa biển khơi, trái lại không cảm thấy hiu quạnh. Con thuyền của Kim Thế Di không lớn lắm, nhưng được đóng bằng loại gỗ thượng đẳng cho nên rất rắn chắc, tốc độ cũng nhanh hơn thuyền bình thường. Chàng đã tích trữ lương thực và củi đốt cho cả hai tháng, dù thiếu thực phẩm tươi sống, Lịch Thắng Nam cũng có thể tự câu cá, nàng nấu ăn cũng rất ngon, mỗi ngày đều thổi cơm giặt đồ cho Kim Thế Di, ngày nào Kim Thế Di cũng được ăn nhiều món ngon. Đi được vài ngày thì Kim Thế Di tuy chưa có thiện cảm với nàng, nhưng ít nhất cũng bớt ác cảm với nàng!

Đi trên biển chẳng có chuyện gì làm, Kim Thế Di kể cho nàng nghe những chuyện lạ trên võ lâm, Lịch Thắng Nam cũng kể lại bí mật của gia đình mình. Khi nói về chuyện hai trăm năm trước, hình như nàng rất lấy làm kêu hãnh, Kim Thế Di thầm lo, nhủ bụng: “Nếu nàng tìm được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, ngoài chuyện trả thù, có lẽ nào sẽ trở thành một ma đầu? Nhưng Kim Thế Di đã hứa với nàng cho nên không thể hối hận.

Còn có một điều chàng vẫn chưa hiểu, theo Lịch Thắng Nam nói, sau khi Kiều Bắc Minh ra biển, tổ tiên của nàng là Lịch Kháng Thiên ẩn cư ở chốn núi rừng, vậy Lịch Thắng Nam làm sao biết Kiều Bắc Minh đã luyện thành võ công tuyệt đỉnh chính tà hợp nhất, vượt hẳn tiền nhân? Kim Thế Di đã từng thử hỏi nàng, nhưng Lịch Thắng Nam rất khôn khéo né tránh.

Mấy ngày đầu sóng yên biển lặng, con thuyền đi rất vững vàng, Lịch Thắng Nam cũng thường đứng trên đầu thuyền ngắm cảnh biển. Đến trưa ngày thứ năm, Lịch Thắng Nam đang câu cá trên đầu thuyền thì chợt thấy cá phóng người lên

khỏi mặt biển, có một con cá phóng mình lên nhả ra một bầy cá đen như mực... Lịch Thắng Nam đang định gọi Kim Thế Di ra nhìn, chợt con thuyền chao đảo. Kim Thế Di kêu: “Mau vào khoang!” nói chưa dứt thì chợt nghe biển gầm như sấm, sóng lớn dâng cao ập vào đầu thuyền, Lịch Thắng Nam hoảng sợ đến nỗi đứng cứng đờ ra. Kim Thế Di tóm lấy nàng kéo vào, lúc này quần áo Lịch Thắng Nam ướt đẫm nước biển, chỉ thấy Kim Thế Di mặt mũi bàng hoàng, lẩm bầm: “Sắc trời đang tốt, tại sao đột nhiên biển động?” Lịch Thắng Nam hỏi: “Biển động là gì?” Kim Thế Di nói: “Tức là đáy biển bị chấn động, sóng biển cuộn lên. Lúc này không có giông bão, chẳng lẽ núi lửa ở đâu đó đã phát nổ trước thời hạn?” Lịch Thắng Nam nói: “Ồ, huynh biết núi lửa trên hải đảo sẽ phát nổ khi nào ư? Huynh bảo phát nổ trước thời hạn là sao?” nói chưa dứt lời thì một cơn sóng lớn đã ập vào khoang thuyền, con thuyền nhỏ bị sóng ném lên rồi đập xuống, Lịch Thắng Nam chưa bao giờ trải qua sóng gió, nàng chỉ cảm thấy mắt hoa lên, nàng vội vàng nằm bẹp xuống khoang thuyền, hai tay ôm chặt lấy một bao gạo. Con thuyền nhỏ trôi sụp trên sóng, lục phủ ngũ tạng của Lịch Thắng Nam như lộn lên, bao nhiêu thức ăn đều nôn ra.

Từng cơn sóng cứ đập vào đầu thuyền, Kim Thế Di cũng ướt như con chuột lột. May mà chàng đã quen với sóng gió, lập tức chém đứt cột buồm, hạ buồm xuống giữ yên bánh lái. Chàng một liên dùng Thiên cân trụ giữ thân thuyền, trên thuyền nhỏ xoay mấy vòng trong vòng xoáy, cuối cùng đã thoát hiểm. Nhưng thân thuyền đã nứt vài nơi, Kim Thế Di chỉ đành lấy mười mấy bao gạo chặn lại sau đó mới đỡ Lịch Thắng Nam ngồi dậy.

Lịch Thắng Nam rên rỉ: “Nếu biết sóng gió ghê gớm thế này, tôi chẳng cần bí kíp võ công gì cả”. Nàng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Kim Thế Di toe toét cười, tuy người ướt đẫm nhưng trông rất vui sướng. Lịch Thắng Nam trách: “Ta sắp chết đến nơi mà ngươi vui đến thế!” Kim Thế Di cười rằng: “Cô nương chết chưa được đâu, hãy nằm nghỉ ngơi một lát, để tôi tìm thuốc cho cô nương. Cô nương biết tại sao tôi vui không?” Lịch Thắng Nam nói: “Ta làm sao biết ngươi có ý đồ xấu xa gì?” Kim Thế Di cả cười: “Ta vốn chẳng phải người tốt nhưng lần này thì có ý đồ tốt. Cô nương không thấy sao, nước biển rất lạnh”. Lịch Thắng Nam nói: “Nước biển không lạnh thì chẳng lẽ là nóng?” Kim Thế Di nói: “Nếu có núi lửa phát nổ, nước biển phải lạnh mới đúng. Lúc này ta đã đoán nhầm. Núi lửa không nổ. Biển động lần này có lẽ là do địa chấn, nhưng không mạnh lắm”. Nói đến đây thì chàng chợt lộ vẻ lo lắng, lẩm bầm: “Tại sao địa chấn? Chẳng lẽ đó là điềm báo núi lửa sắp nổ?” Lịch Thắng Nam nén không được nói: “Này, ngươi bảo núi lửa nổ, rốt cuộc có chuyện ấy hay không?”

Kim Thế Di chột nghiêm mặt, trịnh trọng nói: “Cô nương có sợ chết không? Nếu cô nương sợ chết thì tôi sẽ sửa thuyền rồi đưa cô nương trở về, tôi sẽ một mình ra biển”. Lịch Thắng Nam tuy cảm thấy sóng gió trên biển thật khó chịu, nhưng nàng rời khỏi Kim Thế Di có nghĩa là tia hy vọng lấy được bí kíp võ công không còn nữa, đương nhiên nàng không chịu, thế rồi mới đáp rằng: “Dù có thuyền vỡ người mất, ta chết người chắc cũng không sống được, ta sợ gì?” Kim Thế Di nói: “Chưa hẳn là vì sóng lớn dập thuyền, ví như lúc này tôi phải liều mạng, cô nương có chịu theo tôi không?” Lịch Thắng Nam nói: “Người làm được thì ta cũng làm được, đi tìm bí kíp của Kiều Bắc Minh vốn đã là chuyện mạo hiểm”. Kim Thế Di nói: “Được, cô nương đừng hỏi chuyện núi lửa nữa, đến lúc đó cô nương sẽ tự biết”. Lịch Thắng Nam thầm nhủ: “Hòn đảo trong bức tranh có một núi lửa, có phải là ngọn núi lửa mà Kim Thế Di đã nói? Nhưng y vẫn chưa đến hòn đảo ấy, sao y lại biết thời gian núi lửa phát nổ?”

Kim Thế Di đợi nàng thay áo xong thì lấy thuốc cho nàng uống, không lâu thì Lịch Thắng Nam chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau thức dậy, nàng ra đầu thuyền thì thấy đất liền ở phía xa.

Gió biển thổi tới nóng bức đến khó chịu. Lịch Thắng Nam thất kinh, cao giọng kêu: “Thế Di, Thế Di!” nàng quay đầu lại chỉ thấy Kim Thế Di đứng phía sau lưng, cười hì hì hỏi: “Chuyện gì mà lo sợ đến thế?” Lịch Thắng Nam nói: “Thời tiết hôm nay thật lạ, mới sáng sớm mà sao lại nóng như thế? Chúng ta đến đâu thế?” Kim Thế Di nói: “Đợi một lát nữa sẽ nóng hơn!” con thuyền xuôi gió phóng như bay. Một hồi sau hai người có thể nhìn rõ hòn đảo chơ vơ giữa biển khơi, trông rất giống trong bức tranh, trong màu xanh um có một dải màu đỏ đậm, đó là một hòn núi trên hải đảo, trên núi toàn là hồng nham, khí trời quả nhiên càng lúc càng nóng, Lịch Thắng Nam đổ mồ hôi như tắm, nàng kêu lên: “Nơi quái quỷ gì thế này? Hãy mau dong thuyền đi nơi khác!” Kim Thế Di lại kéo mặt đón gió của cánh buồm hướng về phía hải đảo cho thuyền tiếp tục chạy tới. Lịch Thắng Nam thầm nhủ: “Chả lẽ đây là hải đảo của Kiều Bắc Minh, nóng như thế này e rằng trên đảo có núi lửa”. Nghĩ chưa dứt thì chợt nghe Kim Thế Di cười nói: “Đây là quê hương của ta, là một nơi rất tốt, sao cô nương lại nguyên rủa?” Lịch Thắng Nam ngạc nhiên nói: “Người lớn lên trên hải đảo này? Làm sao người chịu nổi khí hậu ở đây?” Kim Thế Di nói: “Đúng thế, tôi đã sống trên hòn đảo này mười ba năm, trước kia khí hậu không nóng như thế này. Dù thế nào đi nữa tôi cũng phải quay trở về thăm quê hương. Cô nương có muốn làm khách của tôi không?” Lịch Thắng Nam thật sự chẳng muốn dừng lại ở đây, nhưng Kim Thế Di kiên quyết đòi về nhà, nàng cũng chỉ đành theo chàng lên bờ.

Cát trên bãi biển nóng như hỏa nham, chân Lịch Thắng Nam đã bỏng rát, Kim Thế Di phải đỡ nàng đi, Lịch Thắng Nam chỉ cảm thấy lâng lâng trong lòng chứ không thấy nóng nữa.

Gió biển mang tới mùi thơm nồng nặc, đi đến hết bãi biển, Lịch Thắng Nam nhìn lên thì đột nhiên cả kinh, lạc giọng kêu lên: “Rắn, rắn!” phía trước mặt là một hàng cây, trên cây toàn là rắn. Hàng cây này cũng rất quái lạ, cành cây cong cong như hình thân rắn, trên cây toàn là loại trường xà đang nhướng mắt nhìn, cả thân cây tựa như được kết bằng thân rắn. Mùi hương thơm nồng nặc ấy phát ra từ cái cây quái lạ này.

Kim Thế Di hú dài một tiếng, bầy rắn trên cây phóng tới như tên bắn, Lịch Thắng Nam sợ đến nỗi hồn bay phách tán, nàng vung tay định ném mai hoa châm, Kim Thế Di chột điểm nhẹ vào hõm khẩu của nàng, nắm mai hoa châm đều bắn lên không trung. Kim Thế Di cười nói: “Đúng là hảo bằng hữu của tôi, có tôi ở đây, chúng sẽ không cắn cô. Nếu cô đã thương chúng, tôi cũng không thể làm bảo tiêu cho cô”. Chỉ thấy bầy rắn độc vây quanh Kim Thế Di ngóc đầu lên phát ra tiếng kêu xì xì, tựa như chào đón người bạn cũ. Kim Thế Di cười rằng: “Đa tạ các người không quên ta!” rồi chàng nắm tay Lịch Thắng Nam bước ra khỏi bầy rắn, bầy rắn rẽ ra hai bên để cho họ bước qua rồi trườn ở phía sau, lúc này Lịch Thắng Nam đều bủn rủn tay chân, phải dựa sát vào người Kim Thế Di, sau đó thấy bầy rắn độc không cắn mình thì nàng mới yên lòng.

Chính là:

Rắn độc trên đảo đón chủ cũ, lại khiến ma nữ động kinh tâm.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -